

Dosarul nr. 3ra-852/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. L. Ciubotaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, A. Bostan, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

17 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea cererii de recurs depusă de către Alexandr Diulgher și reprezentantul acestuia, avocatul Andrei Beruceașvili,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Alexandr Diulgher împotriva Procuraturii Generale cu privire la repunerea în termen, contestarea actelor administrative, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, obligarea concedierii în temeiul demisiei și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 27 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Alexandr Diulgher, reprezentat de către avocatul Andrei Beruceașvili și a fost menținută hotărârea din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

constată:

La data de 26 decembrie 2017 Alexandr Diulgher a depus cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea concedierii în temeiul demisiei și stabilirii salariului de funcție al procurorului.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin ordinul Procuraturii Generale nr. 1459-p din 21 noiembrie 2017 cu privire la eliberare din funcție a fost sistată executarea ordinului nr. 994-p din 01 august 2016 cu privire la suspendarea sa din funcția de procuror în Procuratura raionului Taraclia de la 23 noiembrie 2017, a fost eliberat din funcția de procuror în Procuratura raionului Taraclia și a fost concediat din Procuratură de la data de 23 noiembrie 2017.

A menționat că, despre ordinul enunțat a luat cunoștință la data de 30 noiembrie 2017, când a fost primit contra semnătură.

A susținut că, conform pct. 1 din ordinul nr. 1459-p din 21 noiembrie 2017 a fost sistată executarea ordinului nr. 994-p din 01 august 2016 cu privire la

suspendarea sa din funcția de procuror în Procuratura raionului Taraclia de la data de 23 noiembrie 2017, însă reieșind din conținutul ordinului nr. 994-p din 01 august 2016, a fost suspendat din funcția de procuror al raionului Taraclia” și nu din funcția de procuror în Procuratura Taraclia.

A afirmat că, conform hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la sesizarea Procurorului General interimar despre pornirea urmăririi penale în privința unui procuror nr. 12-218/16 din 01 august 2016, a fost suspendat din funcția de procuror al raionului Taraclia până la rămânerea definitivă a hotărârii în cauza respectivă.

A relevat că, ordinul privind transferul său în funcția de procuror în Procuratura Taraclia nu i-a fost adus la cunoștință contra semnătura și nu a dat acordul pentru a fi transferat în această funcție, iar careva transferuri în altă funcție în perioada suspendării nici nu este posibilă.

A invocate că, la data de 21 septembrie 2017 a depus cerere de demisie din funcția de procuror-șef al raionului Taraclia în temeiul art. 56 lit. b) și 58 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la Procuratură, însă cererea respectivă nu a fost soluționată în ordinea stabilită, iar la data depunerii cererii de demisie, nu îndeplinea funcția de procuror în Procuratura Taraclia.

A declarat că, conform art. 25 alin. (4) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, mandatul de procuror-șef al procuraturii, cel de adjunct al procurorului-șef al procuraturii, cel de procuror-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale și cel de adjunct al procurorului-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale este de 5 ani. Aflarea în aceeași funcție a acestora nu poate depăși 2 mandate consecutive. La încheierea mandatului, persoanei i se propune numirea, fără concurs, în una din funcțiile vacante de procuror, cu excepția funcției de procuror-șef.

A notat că, în cazul în care angajatorul a considerat că, termenul ocupării funcției de procuror al raionului Taraclia a expirat de drept, atunci urma să îi propună o altă funcție și numai după primirea consimțământului acestuia era în drept să emită ordinul de transfer, însă până la data depunerii prezentei cereri nu a făcut cunoștință cu ordinul referitor la transferul său în altă funcție.

A specificat că, temei de emitere a ordinului nr. 1459-p din 21 noiembrie 2017 cu privire la eliberare din funcție a fost hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-155/17 din 16 noiembrie 2017.

A relatat că, prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 13-79/17 (III) din 20 octombrie 2017 i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară - eliberarea din funcția de procuror, care a fost contestată la Consiliul Superior al Procurorilor, însă acesta, prin hotărârea din 16 noiembrie 2017, a respins ca neîntemeiată contestația sa și a admis contestația inspectorului din cadrul Inspecției Procurorilor, Vasile Godoroja, cu casarea și modificarea doar în partea descriptivă a hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.13-79/17 (III) din 20 octombrie 2017, privind aplicarea în privința sa a sancțiunii disciplinare - eliberarea din funcție.

A menționat că, la data de 27 noiembrie 2017 a contestat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor din 16 noiembrie 2017 la Curtea Supremă de Justiție, astfel, a considerat că, concedierea sa din funcție a fost imposibilă până la adoptarea unei hotărâri finale.

A susținut că, Procuratura Generală, prin concedierea sa, în mod flagrant a încălcat prevederile art. 6 § 2 CEDO și art. 21 din Constituția RM.

A afirmat că, lecturând atent conținutul hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor din 16 noiembrie 2017, a constatat că, Consiliul deja s-a expus asupra vinovăției sale în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

A relevat că, prezumpția nevinovăției sale este valabilă și în cadrul relațiilor sale de muncă cu Procuratura Generală, iar întru respectarea acestui principiu, prin ordinul Procurorului General-interimar nr. 994-p din 01 august 2016 a fost suspendat din funcția de procuror al raionului Taraclia din 01 august 2016, iar concedierea din funcție urma să aibă loc numai după devenirea irevocabilă a sentinței instanței de judecată pe cauza penală.

A invocat că, ordinul nr. 1459-p din 21 noiembrie 2017 de eliberare din funcție nu conține prevederi referitor la stabilirea salariului său de funcție, care este necesar pentru calcularea și achitarea corectă a drepturilor salariale.

A declarat că, Procuratura Generală, la concediere, urma să-i stabilească și salariul de funcție, din care se calculează drepturile salariale.

A considerat că, a fost concediat ilegal, fiind încălcate normele imperative ale legii ce reglementează modul de desfășurare a procedurii disciplinare în privința procurorilor.

A solicitat anularea ordinului Procuraturii Generale nr. 1459-p din 21 noiembrie 2017 cu privire la eliberarea din funcție, obligarea pârâtului de a-l concedia din funcția de procuror al raionului Taraclia în temeiul demisiei și stabilirii salariului de funcție al procurorului în quantum de 3, 15 salarii medii pe economie plus 9% în baza Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, cu achitarea deplină a drepturilor salariale reieșind din salariul de funcție stabilit și încasarea cheltuielilor de judecată.

La data de 02 aprilie 2018 Alexandr Diulgher a depus cerere de concretizare și completare a pretențiilor, prin care a solicitat repunerea în termenul de contestare a ordinului Procuraturii Generale nr. 969-p din 14 august 2017, anularea ordinului Procuraturii Generale nr. 969-p din 14 august 2017 cu privire la încetarea de drept a mandatului constituțional și transferul în funcție, anularea pct. 2 și 3 din ordinul nr.272-p din 06 martie 2018 cu privire la restabilire în funcție, obligarea Procuraturii Generale de a emite ordin de restabilire a sa în funcția de procuror-șef al Procuraturii Taraclia din 06 martie 2018, încasarea despăgubirilor pentru absența forțată de la locul de muncă în perioada 21 noiembrie 2017 – 06 martie 2018, obligarea Procuraturii Generale de a-l concedia din funcția de procuror al raionului Taraclia în temeiul demisiei, repararea prejudiciului moral în mărime de 3 salarii medii de funcție și încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

În motivarea cererii enunțate a invocat că, Procuratura Generală, prin ordinul nr. 272-p din 06 martie 2018, a anulat ordinul nr. 1459-p din 21 noiembrie 2017 cu privire la eliberarea din funcție a dlui Diulgher Alexandr, l-a restabilit în funcția de procuror în Procuratura raionului Taraclia din 22 noiembrie 2017, l-a considerat suspendat din funcție în baza ordinului nr. 994-p din 01 august 2016 și i-a stabilit salariul de funcție în cuantum de 3,15 salarii medii pe economie realizate în anul precedent celui de gestiune.

A menționat că, temei pentru emiterea ordinului nr. 272-p din 06 martie 2018 a constituit hotărârea din 01 martie 2018 a Curții Supreme de Justiție, prin care au fost anulate hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-155/17 din 16 noiembrie 2017 și hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 13-79/17 (III) din 20 octombrie 2017, cu privire la examinarea cauzei disciplinare intentată în privința procurorului, Alexandr Diulgher și a fost încetată procedura disciplinară pornită în privința sa.

A susținut că, prin ordinul nr. 272-p din 06 martie 2018 au fost parțial admise cerințele formulate în cererea de chemare în judecată inițială, fiind anulat ordinul nr.1459-p din 21 noiembrie 2017 și a fost restabilit în funcție, totodată, fiindu-i stabilit salariul de funcție în cuantum de 3,15 salarii medii pe economie realizat în anul precedent celui de gestiune, însă Procuratura Generală nu s-a conformat în plină măsură consecințelor juridice survenite ca urmare a pronunțării de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii din 01 martie 2018, iar restabilirea în funcție a avut loc cu încălcarea normelor legale și intereselor sale legitime.

A considerat că, Procuratura Generală nu era în drept să-l restabilească în funcție din 22 noiembrie 2017, deoarece la data respectivă era în vigoare ordinul nr.1459-p din 21 noiembrie 2017 privind eliberarea din funcție, dar a fost în drept să-l restabilească în funcție numai de la 06 martie 2018, din momentul pronunțării de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii privind încetarea procedurii disciplinare.

A afirmat că, perioada 21 noiembrie 2017 - 06 martie 2018 se consideră perioada de absență forțată de la locul de muncă, iar pârâtul are obligația de a-i achita despăgubirea pentru această perioadă.

A relevat că, pârâtul neîntemeiat l-a restabilit în funcția de procuror în Procuratura raionului Taraclia, deoarece prin ordinul nr. 994-p din 01 august 2016 a fost suspendat din funcția de procuror al raionului Taraclia (actualmente procuror-șef al raionului Taraclia) și urma să fie restabilit în funcția ocupată anterior.

A notat că, prin ordinul nr. 994-p din 01 august 2016 a fost suspendat anume din funcția de procuror al raionului Taraclia, iar Procuratura Generală a prezentat copia ordinului nr. 969-p din 14 august 2017 cu privire la încetarea de drept a mandatului constituțional și transferul în funcție, prin care a fost numit prin transfer în funcția de procuror în Procuratura Taraclia.

A invocat că, nu a făcut cunoștință cu ordinul nominalizat și nu a dat acordul pentru a fi transferat în altă funcție, transferul său fiind imposibil, deoarece era suspendat din funcție.

A declarat că, nu a cunoscut despre emiterea ordinului menționat, astfel, a considerat că, a omis motivat termenul de contestare a acestui ordin și poate fi repus în termen.

A subliniat că, pct. 3 din ordinul nr. 272-p din 06 martie 2018 este în contradicție cu ordinul nr. 994-p din 01 august 2016, prin care a fost suspendat din funcția de procuror al raionului Taraclia. În cazul în care ordinul nr. 994-p din 01 august 2016 rămâne în vigoare, atunci este de acord să prelungească suspendarea din funcție de procuror al raionului Taraclia.

A menționat că, la data de 21 septembrie 2017 a depus la Procuratura Generală cerere de demisie din funcție. Procedura disciplinară în privința sa a fost încetată la 01 martie 2018 prin hotărârea Curții Supreme de Justiție, iar pârâtul urma să examineze cererea de demisie din 21 septembrie 2017, fiind expirat termenul de 14 zile stabilit de art. 85 alin. (1) din Codul muncii.

A susținut că, Procuratura Generală, prin răspunsul nr. 33-11d/18-72 din 14 martie 2018, i-a comunicat că, cererea cu privire la demisie din proprie inițiativă la moment este inoportună.

A considerat că, acțiunile Procuraturii Generale sunt abuzive, care încalcă dreptul său la muncă, deoarece prin refuzul de a-l elibera din funcție, pârâtul l-a obligat la muncă forțată și nu are posibilitate să se angajeze în altă funcție pentru a-și întreține existența, cauzându-i, astfel, prejudiciu moral.

A declarat că, Procuratura Generală are obligația să-l elibereze din funcție în legătura cu demisia din proprie inițiativă.

Prin hotărârea din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost repus Alexandr Diulgher în termenul de contestare a ordinului Procuraturii Generale nr. 969-p din 14 august 2017 și a fost respinsă acțiunea depusă de către Alexandr Diulgher ca fiind nefondată.

Prin decizia din 27 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Alexandr Diulgher, reprezentat de către avocatul Andrei Beruceașvili și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Referitor la pretenția privind anularea ordinului Procuraturii Generale nr. 969-p din 14 august 2017 cu privire la încetarea de drept a mandatului constituțional și transferul în funcție, instanța de apel a considerat că, prima instanță legal a respins această pretenție, deoarece Alexandr Diulgher a fost numit în funcția de procuror în Procuratura raionului Taraclia în legătură cu expirarea mandatului de 5 ani de procuror al raionului Taraclia, iar art. 25 alin. (4) din Legea cu privire la Procuratură prevede că, la expirarea acestui termen procurorului i se acordă o funcție vacantă de procuror și nu similară.

Instanța de apel a mai reținut că, conform art. 57 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la Procuratură, Alexandr Diulgher, cunoscând că, mandatul de procuror al raionului Taraclia expiră la 02 mai 2017, nu a depus cerere de eliberare din funcție în legătură cu refuzul de a fi numit într-o altă funcție de procuror, iar în lipsa unui astfel de refuz, Procuratura Generală, prin ordinul nr. 969-p din 14 august 2017, l-a numit într-o altă funcție de procuror vacantă.

Referitor la pretenția cu privire la anularea pct. 2 și 3 din ordinul nr. 272-p din 06 martie 2018 cu privire la restabilire în funcție, obligarea Procuraturii Generale de a emite ordin de restabilire a lui Alexandr Diulgher în funcția de procuror-șef al Procuraturii Taraclia din 06 martie 2018 și încasarea despăgubirilor pentru absența forțată de la locul de muncă în perioada 21 noiembrie 2017 – 06 martie 2018, instanța de apel a relevat că, Alexandr Diulgher a fost restabilit prin pct. 2 al ordinului nr.272-p din 06 martie 2018 în funcția, din care a fost eliberat prin ordinul nr.1459-p din 21 noiembrie 2017 și, anume, procuror în Procuratura raionului Taraclia și din ziua în care a fost concediat. Totodată, în circumstanțele în care ordinul nr. 994-p din 01 august 2016 cu privire la suspendarea dlui Diulgher Alexandr din funcția de procuror la raionului Taraclia de la 01 august 2016 nu a fost anulat, conform pct. 3 al ordinului nr. 272-p din 06 martie 2018, a fost considerat Alexandr Diulgher, procuror în Procuratura raionului Taraclia suspendat din funcție.

Astfel, din considerentele expuse, instanța de apel a considerat justă concluzia primei instanțe cu privire la respingerea pretențiilor cu privire la anularea pct. 2 și pct. 3 din ordinul nr. 272-p din 06 martie 2018 cu privire la restabilire în funcție și restabilirea apelantului în funcția de procuror-șef al Procuraturii Taraclia din 06 martie 2018, or, careva temeiuri legale de admitere a pretențiilor enunțate nu se atestă.

De asemenea, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a respins pretenția apelantului cu privire la încasarea salariului mediu lunar pentru lipsa forțată de la locul de muncă începând cu 21 noiembrie 2017 până la 06 martie 2018, or, Alexandr Diulgher a fost suspendat prin ordinul nr. 994-p din 01 august 2016, iar încasarea salariului mediu lunar pentru lipsa forțată de la muncă în perioada enunțată ar constitui o îmbogățire fără justă cauză, mai ales în eventualitatea pronunțării unei sentințe de achitare procurorul va fi restabilit în toate drepturile anterioare.

Instanța de apel a menționat că, prin cererea de demisie din 21 septembrie 2017 Alexandr Diulgher a solicitat să fie eliberat dintr-o funcție, pe care în momentul depunerii cererii, nu o deținea și, anume, de procuror al raionului Taraclia, însă demisia reprezintă desfacerea contractului individual de muncă existent la momentul depunerii cererii. Corespunzător, în circumstanțele enunțate, instanța de apel a considerat că, prima instanță legal a respins pretenția apelantului cu privire la obligarea Procuraturii Generale de a-l concedia din funcția de procuror al raionului Taraclia în temeiul demisiei.

Totodată, instanța de apel a relevat că, în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine faptul că, Alexandr Diulgher nu a fost transferat nelegitim din serviciu și, prin urmare, prima instanță corect a respins pretenția apelantului cu privire la repararea prejudiciului moral.

La data de 14 mai 2019 Alexandr Diulgher și reprezentantul acestuia, avocatul Andrei Beruceașvili au depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea, precum și au comis alte erori, care au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Au menționat că, instanțele judecătorești eronat au aplicat normele Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Au susținut că, analizând prevederile art. 25 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură, au constatat cu certitudine că, sintagma „persoanei i se propune numirea” presupune că, la expirarea mandatului de procuror-șef, recurentului urma să-i fie propusă o nouă funcție în cadrul Procuraturii Taraclia, însă careva propuneri de transfer în altă funcție nu a primit, dar la expirarea mandatului procurorului-șef a fost transferat automat în altă funcție.

Au afirmat că, necesitatea obligatorie a acordului pentru transferul în altă funcție la expirarea mandatului procurorului-șef se deduce și din prevederile art.57 alin. (1) lit. c) din Legea enunțată.

Au declarat că, instanțele de judecată eronat au stabilit că, în lipsa refuzului de a fi numit în altă funcție, intimatul avea dreptul de a-l transfera pe recurent în altă funcție. Or, pentru a primi refuz, intimatul urma inițial să-l înștiințeze pe recurent despre faptul că, urmează a fi numit în altă funcție.

Au relatat că, este dubioasă concluzia instanțelor judecătorești precum că, recurentul, cunoscând că, mandatul de procuror al raionului Taraclia expiră la data de 02 mai 2017, urma să depună cerere de eliberare din funcție în legătura cu refuzul de a fi numit într-o altă funcție de procuror. În situația în care recurentului nu i-a fost propus altă funcție vacantă după data de 02 mai 2017, cum el a putut să refuze de la această funcție și cum urma să refuze de la transfer în altă funcție în situația în care nu cunoștea nimic despre emiterea ordinului nr. 969-p din 14 august 2017.

Au invocat că, necesitatea primirii unui acord prealabil pentru transferul în altă funcție este stipulat și în art. 74 alin. (1) din Codul muncii.

Au notat că, prevederile art. 48 alin. (1) și 74 alin. (1) din Codul muncii au fost complet neglijate de către intimat la emiterea ordinului nr. 969-p din 14 august 2017, iar instanțele judecătorești, la examinarea cauzei, nu au aplicat normele Codului muncii, deși de către recurent aceste norme au fost invocate ca temei legal pentru admiterea acțiunii.

Au specificat că, instanțele judecătorești nu au observat că, pct. 3 din ordinul nr. 272-p din 06 martie 2018 este în contradicție cu ordinul nr. 994-p din 01 august 2016, prin care recurentul a fost suspendat anume din funcția de procuror al raionului Taraclia, or, în cazul în care ordinul nr. 994-p din 01 august 2016 rămâne în vigoare, atunci recurentul prelungește de a fi suspendat anume din funcția de procuror al raionului Taraclia și nu din funcția de procuror în Procuratura Taraclia.

Au remarcat că, instanțele judecătorești au constatat că, prin cerere de demisie recurentul a solicitat să fie eliberat dintr-o funcție, pe care în momentul depunerii cererii, nu o deținea și, anume, din funcția de procuror al raionului Taraclia, astfel,

cererea nu a putut să fie admisă, însă aceleași instanțe judecătorești, expunându-se referitor la repunerea recurentului în termen pentru contestarea ordinului nr. 969-p din 14 august 2017, deja au constatat că, acesta nu știa nimic despre transferul său în altă funcție. Astfel, la data de 21 septembrie 2017 recurentul nu cunoștea despre faptul că, este transferat în funcție de procuror în procuratura Taraclia și nu avea posibilitate legală de a formula cerere de demisie din această funcție. Mai mult ca atât, prin răspunsul nr. 33-11d/18-72 din 14 martie 2018 intimatul 1-a informat pe recurent că, cererea de demisia din proprie inițiativă la moment este inoportună, adică intimatul nu l-a informat pe recurent că, cerere de demisie nu a fost acceptată din cauza că a fost depusă pentru funcția, care nu a fost deținută.

Au menționat că, în cererea din 21 septembrie 2017 destul de clar a fost expusă voința recurentului de a demisiona din funcția de procuror și de a întrerupe relațiile de serviciu cu angajatorul Procuratura Generală. Această voință a fost clar exprimată, iar angajatorul cunoștea foarte bine despre funcția, care a fost deținută de către recurent. În acest sens sunt aplicabile prevederile art. 40 alin. (5) și (6) din Legea cu privire la Procuratură.

Au susținut că, în legătură cu faptul că, procedura disciplinară în privința recurentului a fost încetată la data de 01 martie 2018 prin hotărârea Curții Supreme de Justiție, intimatul urma să examineze cererea de demisie a recurentului, care a fost depusă la data de 21 septembrie 2017.

Au afirmat că, acțiunile intimatului sunt abuzive, fiind încălcat dreptul recurentului la muncă. Or, prin refuzul de a-l elibera din funcție, intimatul, de fapt, îl obligă pe recurent la munca forțată, iar acesta nu are posibilitate să se angajeze în altă funcție pentru a-și întreține existența.

Au relevat că, în cazul recurentului, demisia nu este nici acceptată, nici refuzată, fiind după părerea intimatului inoportună. O astfel de abordare a problemei constituie o discriminare clară a recurentului în coraport cu alte persoane, care, de asemenea, au plecat din sistem, fiind suspendați din funcție. O astfel de abordare a problemei de demisie din partea instanțelor naționale contravine principiilor consfințite în art. 6 și 8 CEDO.

Au invocat că, sunt neîntemeiate și concluziile instanțelor judecătorești în parte ce ține de respingerea pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral.

Au mai invocat că, instanțele de judecată nu au aplicat prevederile art. 89 alin. (1) și (3) și 90 alin. (1) și (2) lit. a) din Codul muncii și ale art. 58 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură, pe când reieșind din circumstanțele cauzei cu certitudine se constată că, recurentul ilegal a fost concediat din funcție la data de 21 noiembrie 2017 și urma să fie restabilit în funcție după pronunțarea hotărârii din 06 martie 2018 a Curții Supreme de Justiție.

Prin referința depusă la data de 17 iunie 2019 Procuratura Generală a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede astfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat decizia contestată în adresa părților la data de 15 aprilie 2019.

Astfel, recursul, depus la data de 14 mai 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul depus de către Alexandr Diulgher și reprezentantul acestuia, avocatul Andrei Beruceașvili nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul depus de către Alexandr Diulgher și reprezentantul acestuia, avocatul Andrei Beruceașvili, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursul depus de către Alexandr Diulgher și reprezentantul acestuia, avocatul Andrei Beruceașvili ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 270 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Alexandr Diulgher și reprezentantul acestuia, avocatul Andrei Beruceașvili, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu